

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Co/19/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117212381
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Križanová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6117212381.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Križanovej a členiek senátu JUDr. Daniely Maštaličovej a JUDr. Miroslavy Púchovskej, v právnej veci žalobcu V. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. XXXX/XX, XXX XX A. A., zastúpeného spoločnosťou Podhorský & Partners, s. r. o., so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava, IČO: 46 962 000, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 816,55 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 20Csp/86/2017-88 zo dňa 20. februára 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 20Csp/86/2017-88 zo dňa 20. februára 2018 **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom č.k. 20Csp/86/2017-88 zo dňa 20. februára 2018 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnej výške.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že predmetom sporu je vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 816,55 Eur s úrokom z omeškania a zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia titulom bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 451 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), ktoré malo vzniknúť tým, že žalobca plnil žalovanému viac ako mal s poukazom na rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 20C/132/2014 zo dňa 03.03.2016. V tomto konaní bol návrh spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava voči žalobcovi zamietnutý z dôvodu, že zmluva neobsahovala zákonom predpísané náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a potom podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch bola považovaná zmluva za bezúročnú a bez poplatkov a z karty klienta bolo zistené, že žalobca zaplatil 2.043,60 Eur a úver mu bol poskytnutý vo výške 1.277,05 Eur. V konaní žalovaný vzniesol námietku premlčania.

3. Po preskúmaní veci mal súd prvej inštancie za to, že s poukazom na ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka nárok žalobcu v danom konaní je premlčaný, pretože nebol uplatnený v trojročnej objektívnej lehote. Posledné plnenie, ktoré žalobca zaplatil na účet žalovaného bolo vykonané dňa 03.12.2013, objektívna lehota uplynula dňa 03.12.2016, žaloba bola doručená súdu dňa 06.06.2017 a pokiaľ uplynie objektívna premlčacia lehota, nemôže plynúť subjektívna premlčacia lehota.

4. K tvrdeniu žalobcu, že v danom prípade je potrebné aplikovať desaťročnú premlčaciu lehotu vzhľadom na úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť, súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by žalovaný mal úmysel bezdôvodne sa obohatiť vo vzťahu k plneniu vyplývajúcej zo zmluvy, ktorá bola medzi stranami sporu uzavretá a zároveň, že by tento úmysel existoval v čase získania bezdôvodného obohatenia. K preukázaniu úmyslu na strane žalovaného bezdôvodne sa obohatiť nepostačuje tvrdenie žalobcu, že žalovaný vzhľadom na predmet svojej činnosti, a to poskytovanie úveru mal povinnosť postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou pri dodržaní všeobecne záväzných právnych noriem a v súlade s dobrými mravmi, nakoľko týmto tvrdením nie je preukázaný úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu. V desaťročnej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bolo získané úmyselne a úmysel musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia, nestačí, keď povinný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne. Žalobca právne relevantným spôsobom nepreukázal, že sa na daný prípad vzťahuje objektívna desaťročná premlčacia lehota, žiadne iné relevantné tvrdenia vo vzťahu k existencii úmyslu na strane žalovaného neprodukoval, nepreukázal.

5. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný vzniesol námietku premlčania v rozpore s dobrými mravmi súd prvej inštancie uviedol, že základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje nároky a zároveň zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Ak uplynula zákonom stanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a spôsobiť stav, že oprávnená osoba nemôže s úspechom sa domáhať svojho práva na súde. Zásada hospodárnosti vedie súd k tomu, aby prednostne posúdil vznesenú námietku premlčania bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napríklad výšky zostatku pôžičky. Dôvodne vznesenú námietku premlčania voči uplatňovanej pohľadávke nemožno pokladať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Právny úkon sa prieči i dobrým mravom, pokiaľ nerešpektuje niektoré zo súhrnu základných, spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré počas historického vývoja preukázali určitú mieru nemennosti a stotožňuje sa s nimi podstatná časť v spoločnosti. Týmto normám zásadne neodporuje, ak niekto namieta premlčanie práva uplatňovaného voči nemu, keďže inštitút premlčania prispieva k istote v právnych vzťahoch, je inštitút zákonný a použiteľný vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa podľa zákona premlčuje. O konaní, ktoré vykazuje znaky priameho úmyslu poškodiť druhého účastníka nie je možné uvažovať z okolností a z dôvodov, z ktorých sa vznik uplatneného nároku vyvodzuje, ale len z konkrétnych okolností, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená. Tieto okolnosti musia byť naplnené do takej výnimočnej intenzity, aby bol odôvodnený taký významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odoprenie práva uplatniť námietku premlčania (rozsudok NS SR č. k. 1Cdo/148/2004, rozhodnutie NS ČR č. k. 25Cdo/2648/2003). Žalobca len tvrdil, že ide o rozpor s dobrými mravmi, tento rozpor žiadnym spôsobom nepreukázal a nepoukázal na konkrétnu okolnosť, že uplatnenie námietky je výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil.

6. Žalobu o priznanie primeraného finančného zadostučinenia súd prvej inštancie zamietol z dôvodu, že žalobca nepreukázal, že by zo strany žalovaného alebo jeho obchodného zástupcu došlo k nekalej obchodnej praktike alebo k omylu. Toto by žalobcovi prináležalo v prípade, ak by bolo preukázané, že žalovaný skutočne porušil niektorú z povinností, ktoré mu ukladá zákon a nepreukázal, že by ním namietané porušenia boli spôsobilé prívodiť ujmu. V tejto časti súd prvej inštancie nárok žalobcu nepovažoval za dôvodný.

7. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a žalovanému ako úspešnej strane v konaní priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodnil tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že žalobca zmenil žalobu podľa ust. § 140 ods. 1 CSP tak, že okrem bezdôvodného obohatenia uplatnil aj nárok na primerané zadostučinenie. Súd prvej inštancie pripustil zmenu žaloby a doručil zmenu žaloby

žalovaný. Žalovaný sa k nároku na primerané finančné zadosťučinenie vôbec nevyjadril, nevzniesol žiadne prostriedky procesnej obrany. Keďže žalovaný v tejto časti nevzniesol prostriedky procesnej obrany, súd prvej inštancie mal považovať všetky skutočnosti za nesporné a mal priznať nárok v časti primeraného finančného zadosťučinenia.

9. Žalobca v odvolaní nesúhlasil, s tým, že súd prvej inštancie vyhodnotil konanie žalovaného ako neúmyselné a aplikoval trojročnú objektívnu premlčaciu lehotu. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-618/10 Banco Español, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009. Vzhľadom na uvedené rozhodnutia mal za to, že zo strany žalovaného sa evidentne jedná o cielene vytvorenú konštrukciu, sledujúcu jediný cieľ, a to dosiahnuť vyššie protiplnenie za poskytnutie peňažných prostriedkov, oproti tomu, aké by žalovaný získal z úrokov formálne uvedených v zmluve. Neprimerane vysoké poplatky za poskytnutie úveru, uplatňovanie pohľadávok nad rozsah prípustný zákonom, dlhodobé ignorovanie právnych predpisov je možné považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a túto praktiku si možno ťažko predstaviť len v rovine nedbanlivosti. Závery ohľadom úmyslu žalovaného obohatiť sa potvrdilo aj Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Mal za to, že na konanie žalovaného je potrebné aplikovať objektívnu 10 ročnú premlčaciu lehotu z dôvodu, že konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Preto jeho konanie možno hodnotiť za konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, minimálne za konanie s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu bol daný už od uzatvorenia zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný a predložil ho na podpis žalobcovi.

10. Ďalej žalobca v odvolaní uviedol, že podmienkou práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie nie je porušenie spotrebiteľskej zmluvy, ale konkrétne súdne konanie, v ktorom bol občan ako spotrebiteľ úspešný. Tento predpoklad bol naplnený vydaním rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 20C/132/2014 zo dňa 03.03.2016. Keďže žalobca úspešne uplatnil porušenie práva na Okresnom súde Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp.zn. 20C/132/2014, patrí mu primerané finančné zadosťučinenie za toto uplatnenie práva. Hmotnoprávnou podmienkou na primerané zadosťučinenie je úspešné uplatnenie práva alebo povinností podľa ust. § 3 ods. 5, posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) na súde. Podmienkou však nie je iná zmluva, ale každé úspešné konanie. Mal za to, že nejameťkovú ujmu nie je možné posudzovať napr. podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ale ako primerané finančné zadosťučinenie podľa zákona o ochrane spotrebiteľa. Primerané finančné zadosťučinenie má plniť funkciu satisfakčnú, teda aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a je ho potrebné chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefity aj pre ostatných spotrebiteľov. Z uvedených dôvodov považoval za primerané zaplatenie sumy 1.100,-- Eur ako primerané finančné zadosťučinenie. Táto výška je odôvodnená charakterom zásahu do práv žalobcu, ako aj údajným nárokom vo výške 1.021,80 Eur, ktorý uplatnil žalovaný voči žalobcovi v pôvodnom konaní napriek tomu, že žalobca úver navýšil o sumu 816,55 Eur. Spotrebiteľ teda nielenže preplatil úver o sumu 816,80 Eur, ale súčasne žalovaný podal voči nemu žalobu na zaplatenie sumy 1.021,80 Eur s príslušenstvom.

11. V prípade, že by odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil, žiadal, aby odvolací súd zmenil II. výrokovú vetu a žalovanému v súlade s ust. § 257 CSP nepriznal voči žalobcovi náhradu trov konania vzhľadom na skutočnosť, že žalobca poukázal žalovanému viac, ako mal a nebolo by spravodlivé ho zaviazat' k ďalšiemu finančnému plneniu v prospech žalovaného, a to k náhrade trov konania. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 816,55 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 816,55 Eur odo dňa 03.05.2017 až do zaplatenia, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.100,-- Eur a žalobcovi priznal voči žalovanému plnú náhradu trov konania.

12. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, podľa ust. § 34 CSP prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné doplniť alebo zopakovať

pojednávaniu (ust. § 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

13. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 05.05.2017 domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 816,55 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 816,55 Eur odo dňa 03.05.2017 až do zaplatenia. Vo vyjadrení k žalobe doručenom súdu prvej inštancie dňa 28.06.2017 žalovaný vzniesol námietku premlčania z dôvodu uplynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty. Uviedol, že posledné plnenie zaplatené žalobcom bolo na účet žalovaného poukázané dňa 03.12.2013 a žaloba bola na súd doručená dňa 06.06.2017 (správne malo byť 05.05.2017), t.j. po uplynutí trojročnej objektívnej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia. Poprel tvrdenie žalobcu, že sa mal úmyselne obohatiť a uviedol, že jeho činnosť bola pod dohľadom Slovenskej obchodnej inšpekcie, ktorá v rámci vykonávania kontrol nezistila žiadne porušenie povinností na jeho strane. V podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 22.11.2017 žalobca podal návrh na rozšírenie žaloby a žiadal, aby súd uložil žalovanému okrem vydania bezdôvodného obohatenia povinnosť zaplatiť mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.100,-- Eur. Uznesením č.k. 20Csp/86/2017-61 zo dňa 05.12.2017 súd prvej inštancie návrhu žalobcu na zmenu petitu žaloby vyhovel. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnej výške.

14. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi a argumentáciou súdu prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí. Predmetnému konaniu predchádzalo konanie vedené na Okresom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 20C/132/2014, v ktorom bol návrh spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava (žalovaného v tomto konaní) proti žalobcovi zmietnutý z dôvodu, že zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 15.06.2010 uzavretá medzi žalovaným a žalobcom neobsahovala predpísané náležitosti podľa zákona o spotrebiteľoch, a preto ju považoval za bezúročnú a bez poplatkov. V tomto konaní súd zistil, že žalobca zaplatil žalovanému sumu 2.043,60 Eur a úver mu bol poskytnutý vo výške 1.277,05 Eur, t.j. o sumu 816,55 Eur viac. V prejednávanej veci nebolo sporné, že žalobcovi podľa uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere bol poskytnutý úver vo výške 1.227,05 Eur a že žalobca žalovanému zaplatil sumu 2.043,60 Eur. Zároveň nebolo sporné, že posledné plnenie žalobca zaplatil na účet žalovaného dňa 03.12.2013. Žalobca predmetnú žalobu podal na súd dňa 05.05.2017. Vzhľadom na to, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol spotrebiteľský vzťah, pretože žalobca pri uzatváraní zmluvy o revolvingovom úvere vystupoval ako spotrebiteľ, súd prvej inštancie správne posudzoval premlčanie podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Podľa ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Citované ustanovenie Občianskeho zákonníka pre vydanie bezdôvodného obohatenia stanovuje subjektívnu premlčaciu dobu dvojročnú a objektívnu trojročnú premlčaciu dobu, resp. v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia desaťročnú premlčaciu dobu. Začiatok subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je stanovený v ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a sú na sebe nezávislé čo do svojho plynutia, jeho začiatku a konca. Ak skončí plynutie ktorejkoľvek z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na plynutie druhej premlčacej doby. Pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Žalobca tvrdil, že o vzniku bezdôvodného obohatenia sa dozvedel až v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 20Csp/132/2017. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí správne konštatoval, že subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby. Objektívna premlčacia doba v prípade bezdôvodného obohatenia začína plynúť okamihom získania bezdôvodného obohatenia. Objektívna premlčacia doba v predmetnej veci začala plynúť úhradami jednotlivých splátok do dňa úhrady poslednej splátky dňa 03.12.2013.

15. Podľa názoru odvolacieho súdu o priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím vedomým konaním môže získať bezdôvodné obohatenie. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie však nestačia len všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale je potrebné s ohľadom na okolnosti uzatvorenia zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel, alebo aspoň

bol uzročený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by žalovaný mal úmysel bezdôvodne sa obohatiť vo vzťahu k plneniu vyplývajúcej zo zmluvy o revolvingovom úvere, ktorá bola medzi stranami sporu uzavretá a zároveň, že by tento úmysel existoval v čase získania bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na to, že žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že v danom prípade ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, trojročná objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia v danom prípade začala plynúť úhradou jednotlivých splátok na zaplatenie úveru a všetky splátky boli zaplatené viac, ako tri roky pred podaním žaloby na súd. Posledná splátka úveru bola žalobcom na účet žalovaného vykonaná dňa 03.12.2013, pričom túto skutočnosť žalobca žiadnym spôsobom nespochybnil a trojročná objektívna premlčacia lehota uplynula dňom 03.12.2016. Žalobca podal žalobu na súd dňa 05.05.2017, t.j. po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby. Keďže uplynutím jednej z premlčacích dôb sa nárok žalobcu premlčal, preto nebolo potrebné osobitne skúmať, kedy sa žalobca skutočne o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedel, kedy začala a kedy uplynula subjektívna premlčacia doba.

16. K námietke žalobcu, že kým nezačne plynúť subjektívna premlčacia doba, počas plynutia objektívnej premlčacej doby, nemôže súd prihliadnuť na vznesenú námietku premlčania odvolací súd uvádza, že objektívna a subjektívna premlčacia doba začína plynúť odlišne. V prípade subjektívnej premlčacej doby táto začína plynúť odo dňa, keď sa žalobca dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, objektívna premlčacia doba plynie odo dňa, keď k nemu došlo. Nejde o žiadne výnimočné prípady, že objektívna premlčacia doba uplynie skôr, ako môže začať plynúť subjektívna premlčacia doba. Na uvedenom nemení nič ani to, že uplynutím čo len jednej z premlčacích dôb dôjde k premlčaniu práva.

17. Podľa ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

18. Žaloba týkajúca sa primeraného finančného zadostučinenia podľa vyššie citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je tzv. satisfakčnou žalobou. Okrem satisfakčnej funkcie primerané finančné zadostučinenie má aj funkciu sankčnú, pretože jeho zaplatenie predstavuje pre porušiteľa taktiež finančnú ujmu, nielen ujmu morálnu. Primerané finančné zadostučinenie je považované za nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálnej povahy, a teda nie ako náhradu za spôsobenú materiálnu škodu. Plní tiež preventívnu funkciu, pretože musí odradiť od ďalšieho nezákonného postupu porušiteľa. Tento účinok môže vyvolať len finančné zadostučinenie zodpovedajúce významu chráneného záujmu. Žalobca v súdnom konaní musí preukázať, že sa žalovaný dopustil porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa. Odvolací súd sa stotožnil s vysloveným názorom súdu prvej inštancie, že v prípade uplatneného nároku na primerané finančné zadostučinenie žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že zo strany žalovaného došlo k nekalej praktike alebo k omylu a primerané finančné zadostučinenie by žalobcovi patrilo len v prípade, že by bolo preukázané, že žalovaný skutočne porušil niektorú z povinností, ktoré mu ukladá zákon a nepreukázal, že mu namietané porušenia boli spôsobilé prívodiť ujmu.

19. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

20. Podľa ust. § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

21. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky je aj to, že strana, ktorá v konaní, spravidla v spore, uspela, má zásadne, právo na to, aby sa jej

nahradiť všetky trovy, ktoré zaplatila vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Citované ustanovenie § 255 ods. 1 CSP vyjadruje základnú zásadu uplatňujúcu sa pri náhrade trov konania. Výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok je ustanovenie § 257 CSP, ktoré umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa strane, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, túto náhradu celkom alebo sčasti nepriznať. Úvaha súdu, či ide o výnimočný prípad a či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vždy zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočnú povahu. Pri skúmaní, či sú v konkrétnej veci dané dôvody hodné osobitného zreteľa, súd prihliada jednak k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán konania, ako aj k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu nároku, k postojom strán v priebehu konania a pod. (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. M Cdo 14/99, uverejnené ZSP č. 1/2000 a prispôbené novej právnej úprave).

22. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že v predmetnej veci pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikácia ust. § 257 CSP neprichádza do úvahy a dôvody, ktoré žalobca považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa, nie je možné považovať za také, ktoré by odôvodňovali výnimočné použitie tohto ustanovenia. Pri aplikácii ust. § 257 CSP sú rozhodujúce dve oblasti, a to pomery strán a okolnosti prípadu. V danom prípade skutočnosť, že vzhľadom na to, že žalobca poukázal žalovanému viac ako mal by nebolo spravodlivé zaviazat' žalobcu k ďalšiemu finančnému plneniu žalovanému nie je možné považovať za okolnosť, ktorá by odôvodňovala použitie ust. § 257 CSP pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovanému, ktorý bol v tomto konaní úspešný. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu žalovanému, ktorý mal v tomto konaní plný úspech.

23. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil v celom rozsahu.

24. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa ust. § 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s ust. § 262 ods. 2 v nadväznosti na ust. § 251 CSP súd prvej inštancie.

25. Uznesenie bolo jednohlasne schválené členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaťel domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).